Frank Roger
Pericol mortal

Soare, o piscină, un cocktail exotic şi o carte bună. Era tot ceea ce aveau nevoie.

Cindy aruncă o privire către Ted, soţul ei întins alături. Nici măcar nu avusese nevoie de vreo carte ca să aţipească, la doar câteva minute de la sosirea lor la piscină. Erau singuri, la ora aceea matinală, cu siguranţă că restul oaspeţilor din hotel încă erau la micul dejun sau nici nu se treziseră. Cindy sorbi din cocktail, închise ochii preţ de câteva secunde şi se bucură de mângâierea razelor de soare. Aşteptaseră cu mare nerăbdare această vacanţă şi aveau de gând să se bucure de fiecare clipă a ei.

Deschise ochii, luă din nou cartea şi reîncepu să citească.

Abia trecuse de jumătatea paginii când auzi o voce puternică şi agitată. Un bărbat stătea în picioare chiar în faţa lor. De unde răsărise? Nu-l auzise apropiindu-se. Individul nu arăta a fi vreunul din oaspeţii hotelului şi nici nu părea să facă parte din personal.

- Sunt în pericol! zbieră bărbatul către ea. Probabil în pericol de moarte. Sunt pe urmele mele, ar putea să apară aici din clipă în clipă. Doamnă, nu am mult timp la dispoziţie, aşa că nu pot să intru prea mult în detalii, dar ce pot spune este că a fost o prostie să mă fîţâi înainte şi înapoi aşa cum am făcut-o. Nu ai habar ce riscuri implică asta…

Cindy se holbă la el cu gura căscată, fără să aibă nici cea mai mică idee la ce se referea individul.

Bărbatul îi observă expresia şi adăugă:

- Uite, nu am vreme să-ţi explic totul, îmi cer iertare că am dat buzna aici, dar…

Un semnal acustic izbucnit din ceasul său îl determină să lase fraza în aer. Scăpă printre dinţi o înjurătură şi continuă:

- La naiba, e mai rău decât am crezut. Trebuie s-o şterg iute de aici, îmi cer scuze pentru toate astea…

După ce termină de rostit ultimul cuvânt, bărbatul dispăru imediat, aşa cum dispare imaginea de pe ecranul unui televizor care tocmai a fost stins. Cindy privi spre Ted care se trezise deja.

- Ce s-a întâmplat? vru el să ştie. Unde a plecat bărbatul ăla? Despre ce vorbea? Şi de unde a apărut?

- Habar n-am, răspunse Cindy. Zău dacă ştiu. Ne avertiza de un pericol.

- Nu vreau să aud nimic de pericole, spuse Ted. Suntem în vacanţă. Bine că s-a dus.

Spunând aceasta Ted arătă clar că dorea să încheie discuţia. Îşi închise din nou ochii iar ea îşi reluă lectura. Dar abia trecură cinci minute când un al doilea bărbat apăru de nicăieri, se uită la cei doi şi întrebă:

- Scuzaţi-mă, aţi văzut un bărbat trecând pe aici? Un bărbat care a apărut şi a dispărut brusc? Cineva care părea foarte grăbit?

Cindy dădu din cap afirmativ.

- Deci a fost pe aici. Ei bine, nu-i da nici o atenţie. Uită tot ceea ce a spus, fă-te că incidentul ăsta nici nu a existat. Nu te priveşte pe tine. Nu te îngrijora, bine? Mulţumesc.

Bărbatul îi aruncă un zâmbet şi dispăru întocmai cum primul individ dispăruse la rându-i.

- Ce naiba se petrece aici? întrebă Ted, trezit din nou. Cine-s oamenii ăştia? Personalul hotelului?

- Nu cred, îi răspunse Cindy. N-am nici o idee despre ce este vorba.

- Să ne scutească, se văicări Ted. Suntem în vacanţă. Am plătit o grămadă de bani câştigaţi cu trudă ca să avem parte de linişte.

Cindy dădu din cap. Ted avea dreptate. Liniştea revenise aşa că ea luă din nou cartea.

Câteva minute mai târziu apărură doi bărbaţi, exact pe locul în care apăruseră şi ceilalţi doi de mai devreme. Aceştia din urmă purtau un fel de uniforme şi era limpede că nu sunt nici oaspeţi ai hotelului şi nici nu fac parte din personal.

- Iertaţi-mă, începu unul dintre ei să vorbească. Suntem pe urmele umnui individ periculos şi avem motive să credem că a trecut pe aici. L-aţi văzut cumva, din întâmplare? Aţi stat cu el de vorbă, aţi schimbat informaţii cu el?

Cindy dădu din cap:

- A fost un bărbat care a apărut din senin, aşa ca voi şi care apoi a dispărut.

- El trebuie să fi fost. Vă sugerez să nu vă amestecaţi în această afacere. Avem misiunea să-l arestăm pe omul acela. Vă rog să aveţi grijă şi vă mulţumesc pentru ajutor.

Ce doi bărbaţi dispărură într-o clipă.

- Aiureala asta trebuie să înceteze! izbucni Ted furios. L-ai auzit pe idiotul ăla? Vă sugerez să nu vă amestecaţi… Ei sunt ăia care dau buzna şi ne strică vacanţa. Să-i ia naiba… Sper că acolo s-au şi dus…

Cindy trebui să recunoască faptul că Ted avea dreptate. Conducerea hotelului ar fi trebuit să împiedice ca astfel de lucruri să se întâmple. Era pur şi simplu enervant şi otrăveau tihna vacanţei. Speră că toate reveniseră la normal şi îşi reluă cartea.

Cinci minute mai târziu era clar că nu se terminase. O femeie apăru în faţa lor.

- Îmi cer scuze, spuse aceasta ci o voce plină de ingrijorare, îl caut pe soţul meu şi trag nădejde să-l găsesc înainte ca Poliţia Timpului să-l aresteze. Este în mare pericol.

- Cred că i-am văzut pe toţi, replică Cindy. Şi pe soţul tău, şi pe poliţişti. Plus încă un individ. Despre ce este vorba?

Femeia păru că este gata să izbucnească în lacrimi.

- Dumnezeule, sunt din ce în ce mai aproape iar pentru mine probabil că este prea târziu să-l mai ajung şi îmi este teamă că nici avocatul nu-l va putea ajuta prea mult… Ştii, călătoria în timp este ilegală. Soţul meu este unul dintre primii călători în timp, el a făcut primele salturi înainte ca legea care să interzică călătoriile în timp să fie aprobată. Problema e că legea este retroactivă, având în vedere natura timpului. Dar soţul meu nu a fost de acord cu această prevedere de retroactivitate. Fireşte, poliţia nu i-a împărtăşit punctul de vedere şi acuma aleargă să-l prindă. Dumnezeule, sper să nu fie prea târziu… Mulţumesc.

Femeia dispăru, probabil tot acolo unde dispăruseră şi ceilalţi.

- Ai auzit toată aiureala? întrebă Cindy. Crezi că este adevărat ce ne-a spus?

- Cred că ştiu despre ce este vorba, răspunse Ted morocănos. E un soi de joc, face parte din programul de divertisment al hotelului. Am să cer la recepţie să nu ne mai plictisească cu aşa ceva.

- Eşti sigur? Cum poate personalul hotelului să apară şi să dispară din senin? Ar fi o chestie complicată. Primul individ, apoi poliţiştii, apoi nevasta primului bărbat şi explicaţia ei…

- Nu ştiu. Oricum, câtă vreme noi nu suntem în pericol sunt liniştit. Dar… suntem în vacanţă. Am plătit o mulţime de bani ca să ne simţim bine. Am să vorbesc mai târziu la recepţie. Aiurelile astea trebuie să înceteze.

- Cred că ai dreptate, spuse Cindy.

Îşi luă cartea din nou, trăgând nădejde că, de data aceasta, va putea citi în linişte.